Ч. 178. Четвер 9 (22) серпня 1901. Рік XI.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Ситуация в полудневій Африцї.)

„Gazeta Narodowa" в нинїшнім числї подає такий спис кандидатів на послів (вибираємо із него лиш ті повіти, котрі можуть більше інтересувати нашу суспільність): Бібрка: з польскої сторони др. Стан. Мицельский, з рускої сторони Юл. Романчук і о. Заяць. — Богородчани: Генрих Потворовский і селянин Барабаш. — Борщів: гр. Мечислав Борковский — з рускої сторони кандидат ще не оголошений. — Броди: з польскої сторони Онуфрий Городиньский, з рускої дотеперішний пос. Александер Барвіньский. — Бережани: з польскої сторони Казимир Трачевский, з рускої одні за Тимотеєм Старухом, другі за о. Дудровичем з Таврова. — Бучач: Артур Заремба Цїлецкий; Русини не оголосили ще кандидата. — Чесанів: дотеперішний пос. Юл. Пузина не кандидує, говорять о Гноїньскім, властителю Чесанова; з рускої сторони селянин Теодор Підгородецкий. — Чортків: Рудроф; „Gaz. Nar." каже, що Русини ще не оголосили свого кандидата, а „Дїло" подає, що Русини ставлять там кандидатуру др. Антона Горбачевского, адвоката в Чорткові. — Добромиль: з польскої сторони Павло Тишковский, „Gaz Narod." додає, що він мабуть не буде мати контркандидата. — Долина: дотеперішний пос. о. Небиловець не кандидує. Кандидатура польска, каже „Gaz. Narod", єсть здаєсь не до переведеня і польский комітет там нїякої не поставив; з рускої сторони говорять о кандидатурах о. Бірчака з Підбережа, о. Богачевского з Лецївки, радника суд. Грабовеньского і др. Евг. Озаркевича. Не виключене каже згадана ґазета, що стане і п. Романчук, о скілько будуть слабі єго шанси в Бобреччинї. — Дрогобич: З польскої сторони доси не поставлено кандидата; з рускої сторони одні суть за вибором був пос. Ксеноф. Охримовича, другі за о. Бачиньским, а ще инші за дром. Антоневичем. З рускої сторони кандидував тут не був. пос. Охримович, але кандидат адвокатский в Тернополи др. Володимир Охримович, котрий навіть ставав на передвиборчих зборах в Модричи. Тепер ще заявляє др. Володимир Охримович, що відступає від своєї кандидатури, бо удало ся для Дрогобиччини приєднати иншого, відповіднїйшого як він кандидата. — Городок: барон Адольф Бруницкий — з рускої сторони ще не поставлено кандидата. — Грибів: З польскої сторони кандидатура ще не рішена, з рускої сторони говорять о кандидатурі радн. судового Лїниньского(?) — Городенка: знову Антін Теодорович а з рускої сторони др. Теоф. Окуневский. Gaz. Nar. додає: Борба буде завзята. — Гусятин: знову гр. Адам Голуховский; з рускої сторони др. Евг. Левицкий, ред. „Свободи". — Яворів: знову гр. Іван Шептицкий. — Калуш: з польскої сторони лїкар др. Вуршт. — Gaz. Nar. висказує здогад чи п. Коритовский не покриває хвилево кандидатури дра Коса. — Камінка Струмил. знову ґр. Стан. Бадені; з рускої сторони о. Сидір Зельский. — Коломия: Gaz. Nar. каже, що дотеперішний пос. др. Окуневский переніс ся на Городенку і зробив місце др. Дудикевичеви. З польскої сторони кандидує Роман Пузина з Пядик. — Косів: знову Екс. п. Филип Залєский; рускої кандидатури ще не оголошено. — Лїсько: кандидує маршалок повітовий Рамулт; Русини ставлять кандидатуру Старуха. — Львів: кандидує Теоф Мерунович; з рускої сторони др. Кость Левицкий, адвокат зі Львова; на власну руку кандидує Брайтер. — Мостиска: знову ґр. Станислав Стадницкий, ставлять також кандидатуру селянина Буня; з рускої сторони др. Микола Ганкевич. — Надвірна: о. Корнило Мандичевский. — Перемишль: против Стефана Новаковского ставлять кандидатуру адвоката доктора Володимира Чайковского і висувають кандидатуру Кусїби. — Перемишляни: знову ґраф Роман Потоцкий, ставлять також кандидатуру судиї Кароля Давидовича. — Рава руска: бурмістр Гурка, з рускої сторони о. Киприян з Немирова. — Рогатин. знову Миколай Торосевич. — Рудки: з польскої сторони др. Яклїньский або Баль, з рускої сторони нотар Павлиш — Самбір: Феликс Созаньский, з рускої сторони ще не знати. — Сянік: з польскої сторони, здаєсь, буде ґраф Іван Потоцкий, з рускої Михайло Патроник, господар з Костаровиць. — Скалат: ґр. Мечислав Пініньский; з рускої сторони ще нема кандидатури. — Снятин: Стефан Мойса-Росохацкий. — Сокаль: кандидує дотеперішний посол Анатоль Вахнянин; крім то-

8)

ОБРАЗКИ з ІТАЛЇЇ.

(Після Ю. Шльоссера, Цахера, Шмідта і др. зладив К. Вербин.)

IV.

Бандитизм в Італії.

(Дальше.)

Хто іде вузкими уличками Венециї, званими „Каллї", тому мимо волї прийде на гадку, що тоті улички то як-раз як би на то, щоби в них було вигідно когось несподївано напасти і обрабувати або й убити. Вузонькі, круті, повні заулків, в котрих якийсь розбишак може вигідно сховати ся. А до того надавали ся они, особливо тогди, коли ще не було такого осьвітленя улиць як тепер. Хто в старій Венециї вертав в ночі домів, той, коли мав якого ворога, мусів добре стеречи ся, щоби єму хто не вбив кусень якого зелїза попід ребра. Було богато таких, що жили лиш із доходів за свій штилет, довге тоненьке вістрє, з таким кінчиком як ігла, і за мірну цїну робили прислугу вельможам, бо конкуренция в тім ремеслї була велика. Членів тої ватаги скрутоубийників, котрих иногдї уживали навіть найвисші власти державні, називано: „браві", або по венецияньски: „булї". Они були часто на услугах зледащілих „нобілїв" (шляхтичів), і діставали від них сталу платню. То не були вже бандити, бо бандитами, як вже сказано, називано людий прогнаних за полїтичні справи з краю, обложених „бандом" (вигнанєм або заточенєм). „Булї", то були лиш помічники, посіпахи правдивих бандитів, котрі по найбільшій части походили із старих родин з гордими іменами, а иногдї навіть в молодих лїтах зростали і виховували ся в найкрасших палатах над „великим каналом", а котрих вигнано за то, що они допустили ся якогось убийства; они тогди допускали ся вже всїляких злочинів.

О таких бандитах видав перед кількома роками італїяньский історик Помпео Мольменті цїлу книгу, в котрій представив цїлу ґалєрию портретів таких високородних урвителїв. Ґалєрию тих злочинців розпочинає якийсь Корнато, котрий в 1391 р. убив і обрабував якогось сьвященика просто лиш длятого, що єму треба було гроший. Єму удало ся втечи. Як би єго були зловили, то за такий злочин були би єго привязали коневи до хвоста, і так були би єго волїкали аж до того місця, де він допустив ся злочину; так були би єму відрубали праву руку, повісили єму єї на шию, і волїкли знову на місце траченя межи двома стовпами — (на малій плоци — Piazzeta); там були би єму відрубали голову а відтак розчвертували. Так постановляв строгий венецияньский закон карний. Така судьба стрітила в 1513 р. пятьох молодих патрициїв, котрі разом крали, рабували і убивали людий. Они називали ся: Алєссандро Наваєр, Вінченцо і Аґостіно ді Ракі, звані Контаріні, длятого, що їх матїр походила з того благородного роду, Бальдассаре да Молїн і Льоренцо Полянї. Сей послїдний походив з низкого роду, бо єму не відрубували голови, лиш повісили.

Лїпше повело ся якомусь Гуеріні му, котрий в кілька лїт пізнїйше убив Тіциянового слугу, і за то на цїле житє був вигнаний з краю. Але незадовго позволено єму назад вернути, а то длятого, що він убив другого бандита. То була цїна, за яку і найгірший злочинець міг уйти кари. Венецияньска рада десятьох уживала часто сего способу, щоби позбути ся якого небезпечного втїкача; она потайком намовила якого бандиту, щоби він убив сего або того, котрий був їй не на руку, а за то убийникови обіцювала повну безкарність та позваляла вертати назад. Що так було дїйстно, на то суть доказом акти, які задержали ся аж до нинїшного дня.

Але й сей спосіб не помагав нїчого против таких бандитів, яким був н. пр. Леонардо Пезаро, що з початком 17-ого столїтя непокоїв Венецию. Одного разу підчас весїля в домі Мінотті в, де був також Паольо Лїон зі своєю нареченою Люкрециєю Балїонів, впав Пезаро зі своєю ватагою. убив Лїона, ранив Люкрецию, і казав своїй ватазї понищити все, що лиш знаходило ся в пишно уладжених компатах. А хоч єго вигнали були з Венециї, то він все-таки в своїй зухвалости вертав до міста, скоро лиш мав там яке дїло. А дїло мав звичайно таке, що або хотів застрілити якого особистого ворога, або обрабувати якого жида. Одного разу вхопив він був дуже красну пят-

го др. Петрушевич і секретар суду Літиньский, а з польскої сторони або Вінк. Краіньский, або ґр. Тад. Дідушицкий. — Станиславів: був. пос. Гурик; з польскої сторони Меч. Брикчиньский. — Старий Самбір: Біляньский не кандидує, яко кандидат Станислав Аґопсович, з рускої сторони — каже Gazeta Narodowa — імовірно о. Василькевич. — Стрий: ґр. Кароль Дідушицкий і др. Евг. Олесницкий. — Тернопіль: ґр. Юл. Коритовский. — Товмач: з польскої сторони Іван Урбаньский. — Теребовля: ґр. Юрий Бавороский. — Турка: Осуховский знову. — Заліщики: Хамец не кандидує, на єго місце Тадей Ціньский; з рускої сторони о. Альой. Олесницкий. — Збараж: Остапчук кандидує. — Золочів: мабуть Аполінарий Яворский. — Жовків: польскої кандидатури ще не поставлено; з рускої сторони др. Король. — Жидачів: о. Василь Давидяк, польский кандидат Станислав Павликівский з Бережниці королівскої.

Ситуацию в полудневій Африці характеризують хиба найліпше дві телеґрами льорда Кіченера, з котрих в однїй він доносить, що Анґлійці мусїли уступити ся з під Міддельбурґа а в другій каже так: Анґлійці взяли під Бронкорстепрайт богато Бурів до неволі, але що за ними пустилась в погоню значна сила неприятеля, то они мусїли були пустити полонених на волю. Як би на затушоване сеї немилої для Анґлійців вісти, льорд Кіченер прислав тепер справозданє кілько вже Бурів дістало ся до неволї, кілько вивезено а кілько погибло. Як би таки дїйстно все було як Кіченер доносить, то з Бурів не було би вже доси й слїду.

Новинки.

Львів дня 21 го серпня 1901.

— **Міністерство війни** займає ся тепер справою получшеня биту кадетів армії і оборони краєвої, приділяючи їх до XII. кляси диет. Побори кадетів I. і II. кляси мають виносити 120 корон місячної ґажі, мешканє зложене з одного покою, передпокою і кухнї (взглядно релютум за таке мешканє). Новоіменовані кадети (коли не дістали уніформу зі школи) мають діставати додаток на виеквіпованє у висоті двох третин того, що приписане для новоіменованого лейтнанта, отже: при гузарах 333, при уланах і драґонах 266, при артилериї і тренах 212, а при прочих 160 Корон. Послїдну третину має дістати кадет при іменованю на лейтнанта. Вояків-слуг кадети не будуть мати.

— **Про розрухи в Отинії** доносять, що там арештовано доси 20 людий, котрих відставлено до Станиславова. Найтяжше єсть побитий ветеринар Щерба з Нового Санча делеґований намістництвом на комісию. Войско стоїть там ще залогою на кошт громади. Нинї має там виїхати на слїдство радник Каранович.

— **Вечерок з танцями** уряджує в Калуши кружок академиків ві второк 17-го н. ст. вересня. Стрій для пань візитовий або народний, для мужчин балевий. Білет від особи 2 кор., родинний для чотирох осіб 6 кор. Дохід призначений на будову „Народного Дому" в Калуши. Запрошеня розсилають ся, а хто би не одержав, зволить зголосити ся до Вп. Н. Третяка або до руского касина.

— **Шкарлятина в Золочівщинї.** До „Діла" пишуть: Ще перед шкільними фериями показало ся в Золочеві кілька случаїв шкарлятини межи дїтьми, котрі закінчили ся смертию, а тепер в богато домах на передмістю Золочева а навіть в сусїдних селах, як Фільварки і Вороняки хорують дїти на шкарлятину; кільканайцятеро вже померло.

— **Якийсь молодий дурисьвіт** волочить ся на провінциї і представляє ся за Русина академіка, сина руского сьвященика та витуманює від легковірних людий з інтелїґенциї ріжними способами по кілька риньских. Остерігає ся длятого перед тим обманцем.

— **Страшна пригода з ґранатом.** Межи Бережанами а Зборовом в селї Конюхах виправляє ся в стріляню острими набоями польна артилерия. При таких виправах буває часто, що куля вистрілена з пушки впаде на землю і не експльодує. Хтось може опісля знайти таку кулю та майструвати щось коло неї, а тогди може она вибухнути і наробити страшного нещастя. Длятого команда поля вправ посилає патрулю, щоби вишукувала такі кулї і забирала їх. Кулї ті відсилають опісля до арсеналу, де їх з великою осторожностию розбирають і виймають з них порох. Отже один такий ґранат взяли ся розбирати два підофіцири 33-го полку дивізийної артилериї, що стоїть залогою в Станиславові. Говорять отже, що коли они вже вибрали були з ґраната майже весь порох, хотїли ту дрібку, яка ще в нїм була лишила ся, запалити і в тій цїли кинули до середини жаріючий вуголь. Настав страшенний вибух; ґранат розсадило з нечуваною силою. Обох неосторожних підофіцирів убило на місци, а крім того поранило ще двістьох рядових артилеристів. Тяжко ранених привезено оногди до шпиталю в Бережанах: они мають ся вже лїпше і житю їх не грозить небезпечність.

— **Обманець.** Дверник на головній почтї у Львові, Фіолек, забирав від людий, котрим не хотїло ся довго чекати, аж прийде на них черга, листи грошеві, перекази почтові і т. п. і посилав чужі гроші до власної кишенї. Так робив він через довший час, аж остаточно викрила ся тота манипуляция і Фіолка посадили в арештї.

— **З медведями небезпечно**, хоч они и в клїтці. О тім могли переконати ся дня 16 с. всї купелеві гості в Ілиджу в Боснї. Там єсть велика клїтка з медведями уставлена так, що містить ся мов би в ямі, а люди, що дивлять ся на медведів видять їх трохи з гори. Згаданого дня станув собі коло клїтки якийсь Перо Лукич із Сераєва, котрий вже добре був собі підпив. Він хотів зробити медведям прислугу і скочив в долину до ями, щоби там повизбирувати кусні хліба, які люди покидали трохи дальше від клїтки та подати їх медведям. Але клїтка єсть досить близько берегів ями, а щеблі в нїй досить рідко, так, що медвідь може крізь них вигідно уткати лабу. Ледви, що Лукич туди вскочив, як вже три медведї вхопили єго лабами за гуню, притягнули до себе і зачали дерти. Заким люди вспіли єго виратувати, медведї вже обдерли єму були тіло з одної руки і одної ноги аж до кости. Він мабуть буде жити, але вже на віки буде калїкою.

— **Небезпечного межинародного злодія** зловили оногди в Гамбурзї. Єсть то якийсь 25-лїтний Ролле-Ляццо з Турину, котрий сего року на перегонах в Горн украв якомусь богачеви з кишенї 60.000 марок. Арештований єсть одним із найнебезпечнїйших межинародних злодіїв.

— **Небезпечний сон.** У Відни стала ся пригода, яка хиба рідко буває. Адальберт

найцятьлїтну дівчину, держав єї два місяцї, а відтак вигнав. На єго голову визначили триста дукатів, але мимо того она не злетіла єму з карку. Межи єго товаришами був і якийсь Морозіні. Другий Морозіні застрілив 1621 р. кількох приятелїв свого соперника Нані, підчас коли Нані сам якось щасливо уйшов єго куль. В шість лїт опісля підсів був Джерджо Корнер, син пануючого під ту пору дожі, на патриция Ренієра Зено, а взявши собі до помочи ще кількох людий, застрілив єго таки в палатї дожів на великих сходах. Морозіні і Корнер а з ними і якийсь Джованні Моченіґо повтікали. Той Моченіґо вернув опісля потайком до Венециї і дня 4 січня впав до театру підчас представленя, зачав там суперечку і пострілив тяжко братів Ніколо та якогось Севастияна Фоскаріні.

Щоби ще лїпше зрозуміти, які то були тодішні часи і які то зіленька виводили ся в найвисших кругах венецияньскої суспільности, треба би прочитати історию, яку розповідає Мольменти, а котру найлїпше можна би назвати траґедиєю в Іллязї. В траґедиї тій не виступають фахові бандити, але она єсть вельми характеристичною для тих часів, в яких она відбувала ся. Особи які в нїй брали участь, суть: Ґраф Джіролямо Помпеї, пан на замку в Іллязї коло Верони; ґрафиня Джіневра, єго жінка; Вірджініо Орзіні, маркезе Ляментано і князь з Аматріче, венецияньский намістник у Веронї; Ґреґоріо Ґріфо, якийсь войсковий чоловік, єго жінка Кляра і наконець Анджоліна, покоївка ґрафинї. Річ дїє ся в 1592 р. і зачинає ся тим, що на подвірю в замку в Іллязї знайдено порізане тіло Ґріфа. Єго жінка наробила крику, справа стала голосна і розпочало ся судове слїдство. Вдовиця по Ґріфі зізнала до протоколу, що її чоловік сказав їй довірочно, що ґрафиня звірилась єму, що любить ся з Орзінім і що покоївка Анджоліна зрадила то ґрафови. Ґраф тогди витягнув її чоловіка з постелї, повів на замок і там або сам єго убив або казав убити. Ґраф Помпеї потвердив то, що він довідав ся о невірности своєї жінки від покоївки і постановив страшно зімстити ся. Але одного дня рано ґрафиня вискочила нараз з постелї, подала єму меч, признала ся до всего і просила єго, щоби він єї убив. Він тогди простив їй, а всю свою злість звернув на Ґріфа, котрого уважав за головного виновника її упадку. Орзіні сам перечив всему, може бути длятого, що не хотів звалювати вини на ґрафиню а може длятого, що бояв ся ґрафа. Але посланник ради десятьох, котрий переводив слїдство, не спочив, доки аж по всіляких перешкодах не переслухав самої ґрафинї. Она розповіла: Одного разу в суботу вечером, по вечери, прийшов Орзіні з Ґріфом і сказав їй, що коли всї любовні листи і післанцї не помогли нїчого, то він приходить тепер сам сказати їй, що він собі смерть зробить, коли она єго не вислухає. Она зразу опирала ся, але Ґріфо став її намавляти і переконував її кажучи, що кожда правдива дама має любовника. А відтак она й бояла ся Орзінї'го. Коли він в годину по тім виходив від неї, зажадав від неї, щоби она строїла свого чоловіка; коли би она того не зробила, то він згладить єго зі сьвіта. Совість її гризла і она виявила всю свою ганьбу чоловікови і так само як він всю свою злість звернула на Ґріфа. Коли єго привели, то її тогди взяла така злість, що она вже не могла видержати і пробила єго кілька разів штилєтом. Він пустив ся втікати, а тогди один із слуг стрілив за ним і забив. Коли Ґріфо лежав вже на земли, але ще стогнав, ґрафиня добила єго власною рукою.

Кілько брехнї в зізнаню ґрафинї — хто знає? Але здаєсь, що більше як правди. Ґраф визвав був Орзінї'го на поєдинок, але до того нїколи не прийшло. Орзінї'го убили в 1597 р. папскі жовнїри і єго голова була виставлена в Римі публично а убийники єго дістали за то три тисячі скудів. То був конець драми в Іллязї. Що стало ся з ґрафинею Джіневра, Мольменті вже не каже; розповідає лиш, що коли валено одну із башт замку, знайдено там якийсь кістяк жіночий. Хто знає, може то був кістяк тої красної дами?

Не менше „славні" були й ті бандити, що свого часу непокоїли нинїшні князівства Горицию і Ґрадиску, а імена їх годить ся також записати на чорній таблици історії культури. Ряд їх розпочинає Джерманіко Саворниян. Він походив із найбогатшої і найзнатнїйшої родини тих сторін. Один з єго предків убив був в 14-ім столїтю епископа з Конкордиї, а другий патриярха з Аквілеї. Достойний потомок такого роду, Джерманіко, розпочав від того, що в 1581 р. убив в жіночім монастири свого вуйка Асканія. Коли єго вигнано з краю, він осів на замку Озоппо, зібрав около себе ватагу з яких триста розбишаків і через довгі лїта рабував в цїлій околици Гориції і Ґрадиски. Єго молодший ровесник, ґраф Маркантоніо Брандоліні, мимо того, що був особою духовною, аббою в Нарвезі, допускав ся таких злочинів, що аж рада десятьох веліла єго зловити і замкнути до криміналу. Єго рідний брат, котрого він хотів два рази убити через наймлених скритоубийників, писав о нїм, що то чоловік, котрий взяв під ноги всї закони людскости. Коли відсидів кілька лїт в криміналї, видано єго королеви Генрихови IV а той

Вайс, 32-лїтний кельнер, спав оногди дуже твердо в ночи, около третої години снило ся єму, що він скаче з вікна, і він таки дійстно вискочив заспаний через вікно з першого поверха, і тяжко покалїчив ся.

— **Від Товариства „Руских Женщин в Станиславові.** Пригадуємо, що Тов. „Руских Женщин" також і в будучім роцї шкільнім буде утримувати під своїм зарядом інститут для дівчат. Помешканє, на тую цїль призначене, єсть вигідне, о 6 просторих комнатах і городом. Інститутки будуть ходити до школи публичної, а окрім того побирати в інститутї науку історії і лїтератури рускої та гри на фортепянї. Зголошеня устні або письменні принимає до 31. серпня 1901 завідателька інститута, Вп. п. Витошиньска, ул. Казимирівска, ч. 46. *Видїл.*

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 21 серпня. Тутешна місцева кореспонденция доносить, що Єго Вел. Цїсар поручив ґен.-адют. ґр. Парови зложити телеґрафічно сочувство вдовици по бл. п. др. Кайцлю.

Париж 21 серпня. З великою радостию принято тут вість о приїздї царя. Проґрама подорожи царя ще не звістна. Здаєсь, що цар 17 вересня приїде до Дїнкерки а з відси до Компієн.

Сен Льой 21 серпня. Великий огонь знищив чотири пятих части міста. Шкода дуже велика. Кілька тисячів людий остались без стріхи і кусника хлїба.

Париж 21 серпня. Полковник Маршан іменований комендантом полишеної в Хінї бриґади французкої.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Коріневича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в видї листової марки, величина 60×27 мілїметрів, ритованих на сталї одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованем 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи".

видав єго знову папі, котрий велїв замкнути єго в Амелїї. Але вже в короткім часї, виринув він в своїх рідних сторонах та розпочав від того, що хотїв убити трох своїх братаничів. В маю 1616 р. явив ся він з своїми помічниками на богослуженю в церкви, знаючи, що туди прийдуть і єго три братаничі. Але тоті були преці також Брандолїні і здогадували ся на що заносить та прийшли зі своїми слугами узброєними від стіп до голови. Обі сторони вислухали служби божої а коли виходили з церкви, розпочали суперечку, і стали рубати ся та стріляти до себе. Бійка закінчила ся тим, що убито кількох людий; один з братаничів вдарив Маркантонїя так сильно кольбою по голові, що той упав на землю, а тогди всї кинулись на него і штилетами зробили єму конець. Так закінчив чоловік, що зневажив стан духовний і сьвітский.

Подібною зволочею як Брандолїні були і ґрафи Капра, від 1591 р. властителї славної віллї Ротонда коло Віченци, котру побудував Палладіо. Ґраф Одоріко був специялїстом. Він любив у богатих купців позичати гроші, а тогди являв ся у них з дружиною яких 30 до 40 узброєних людий і домагав ся від них „позички" розуміє ся без процентів і на вічне відданє. Коли на него видали „бандо", то в проголошеню тогож були вичислені всї убийства, яких він допустив ся, а віллю Ротонда названо норою розбишаків, де знаходять примішенє всї злочинцї з цїлого сьвіта. Подібної слави нажили собі і ґрафи Каподілїста з Падови і ґраф Доменїко Альтан з Сан Віто. Один із свояків сего послїдного осів був під Віднем, а віденьске підгородє, Санкт Вайт, має й до нинї назву від него.

Ґраф Доменїко, осиротів був дуже вчасно і був зовсім бідний. Майже ще хлопцем прийшов він до Венеции і розпочав тут від того, що грав фальшиво в карти. В серпни 1725 р. вигнали єго з краю. В своїх рідних сторонах полюбив ся він був з богатою дївчиною, котрої маєток мав озолотити єго герб. Антонїя Сора любила того пройдисьвіта, а її своякы, особливо же її вуйко, що був австрийским ґенералом, не хотїли її віддати за него і віддали за якогось Ґастана Марассо. Она й пізнїйше любила ся з Доменїком. В сїчни 1726 р. хтось застрілив її чоловіка на мості Сан Мартіно у Венеции. Марассо смертельно ранений крикнув ще: Ґрафе Альтан, ти мене убив. Тогди засуджено ґрафа заочно на смерть. Але він мимо того приходив часто перебраний до Венеции, де мав аж три любки. Видко, що они мабуть любили заживати табаку, бо коли єго зловлено, найдено при нїм крім двох пістолетів, одного штилета і двайцять три дукатів, ще й три табатєрки, котрі він своїм любкам ніс в дарунку. Богато шляхтичів старало ся о то, щоби єго увільнити, але рада десятьох не дала ся упросити. В елєґантнїм одїню і сьмілим кроком ішов він на місце трачення. На дорозї відозвав ся він ще до громадки жінок: „Блаженні невісти, через вас то я до такого прийшов!" — З шафоту промавляв він ще пів години до зібраних людий, а наконець крикнув: Popolo, addio! (Народе, бувай здоров!) і поклав свою голову під меч.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лявочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Коломиї
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Скольго, Лявочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лявочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лявочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольго, Хирова, а з Лявочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Коломиї, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лявочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети ввичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).